

der er fuld Anvendelse for hendes Arbejde i Hjemmet. Men her er det ikke, som i forrige Tilfælde, saaledes, at Datterens Fremtid er økonomisk betrygget ogsaa efter Forældrenes Død. Og hvorledes stiller saa disse Forældre sig overfor Spørgsmaalet om Datterens Fremtid? Tænker de, for hvem hun lever og offerer sig; i det hele taget paa, hvad der skal blive af hende, naar de er borte!

Naar man hører om alle disse enlige, ældre Kvinder, der hutler sig gennem en kummerlig Tilværelse ved den enes Naade hist, den andens Barmhjertighed her i stadig skuffet Haab om dog en Gang at faa et af de mange Legater, en Plads i en af de mange Stiftelser, som de bestandig søger, — ja, saa maa man tvivle paa, at deres Forældre virkelig har gjort alt, hvad de kunde for at sikre Døtrene Fremtid.

Foruden disse to Yderpunkter, Datteren, der gaar hjemme uden at kunne finde Beskæftigelse der, og Datteren der offerer al sin Tid og Kraft paa Hjemmets Arbejde, findes en stor Mængde andre Tilfælde, nemlig de, hvor Forældrene gerne vil beholde Datteren hjemme, men hvor hun selv maa tjene sine Lommepenge. Disse Lommepenge er ofte surt erhvervede og i de fleste Tilfælde vil Datterens økonomiske Kaar blive meget vanskelige, naar hun ikke længere har sit Hjem.

Der er ofte nok klaget over, at de unge Piger, der har deres Hjem i Ryggen og derfor kan nøjes med en mindre Fortjeneste, — som de ganske vist ogsaa maa tage til Takke med, da de intet kan, — ødelægger Arbejdsmarkedet for dem, der er nødt til at leve af deres Arbejde. Af den nylig afsluttede Diskussion her i Bladet fremgik det tydeligt, hvor aktuel Sagen er.

I den første af disse Artikler foreslaar Fru Borgerrepræsentant J. Arenholt, at Telefondamernes Arbejdstid skal forlænges, og deres Løn samtidig forhøjes, saaledes at det bliver muligt at leve deraf.

At man stiller denne Fordring til Betalingen for en fuld Arbejdsdag er en Selvfølge. Men det kan paa den anden Side være rimeligt nok, at den Datter, som kan være noget for sit Hjem, og som er saaledes stillet, at hun ikke behøver selv at tjene alt til sit Udkomme, kan ønske at dele sig mellem Hjem og Erhverv og derfor maa nøjes med en ringere Indtægt af det sidste.

Dette maa blot ikke opnaas ved, at hun arbejder for mindre Løn, men ved, at hun arbejder i kortere Tid end den, som skal leve udelukkende af samme Arbejde.

Ved denne Ordning vilde man opnaa den Fordel, at den unge Pige, naar hun ikke længere har sit Hjem, er i fuld Gang med et Arbejde, som det er muligt at leve af; hun behøver blot at paatage sig noget mere deraf. Og man vilde desudenerved undgaa den forkastelige Underbyden af de i Øjeblikket mindre heldigt stillede.

Det er selvfølgelig langtfra alle Arbejder, der egner sig til en saadan Deling i halve Arbejdsdage, men der er dog sikkert ikke saa faa, hvormed det kunde ordnes. Der er f. Eks. netop Telefondamernes Stilling, hvorom den nævnte Diskussion drejede sig. Da der jo, som det fremgaar, er skiftende Hold, skulde man synes, at disses Antal blot maatte kunne forøges, hvorved Arbejdstiden blev kortere for hver enkelt. Paa et Omraade, — og det et af de største — nemlig Undervisningens, kan en saadan Ordning sikkert indføres og er det vistnok i mange Tilfælde. Her tænkes ikke paa de fast ansatte Kommune-Lærerinder, men paa Lærerinder i private Skoler eller beskæftigede med privat Undervisning. Det samme gælder Masseuser, at de ogsaa maa kunne paatage sig kortere eller længere Arbejdstid.

Der kunde uden Tvivl nævnes flere Eksempler paa Arbejdsfelter, der egner sig for en saadan Ordning, og hvor maa-